

Arrest

nr. 171 477 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2015 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekster op 26 november 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2014 treedt de verzoekster, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, te Ghorka (Nepal) in het huwelijk met R. G., die eveneens de Nepalese nationaliteit heeft.

1.2. Op 28 april 2015 dient de verzoekster een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging. Op 21 oktober 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 26 november 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 28/04/2015 via de Belgische diplomatieke post in New Delhi een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van G. D. (...), van Nepalese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, G. . (...), van Nepalese nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 10 van bovenstaande wet bepaalt dat, voor de vreemdeling bedoeld in §1, eerste lid, 4° en 5°, de te vervoegen vreemdeling over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. De bestaansmiddelen dienen ten minste gelijk te zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat meneer G. R. (...) als zelfstandige werkt en zaakvoerder alsook aandeelhouder is van de onderneming S. (...);

Overwegende dat betrokkene ter staving van zijn inkomsten zijn loonfiches van december 2014, januari 2015 en februari 2015 voorlegt;

Overwegende dat er tevens een bankuittreksel wordt voorgelegd waarop één storting van 1500 euro en één betaling aan het sociaal verzekeringsfonds Xerius wordt vermeld;

Overwegende dat loonfiches voor zelfstandigen, uitgaande van een sociaal secretariaat, niet in aanmerking kunnen genomen worden als objectief verifieerbaar bewijs van bestaansmiddelen, aangezien zij worden opgemaakt op basis van gegevens die door de zelfstandige zélf worden verstrekt. Bovendien werden er geen officiële bewijzen voorgelegd die de inhoud van de loonfiches zouden kunnen bevestigen (aanslagbiljet, aangifte 325.20, fiscaal attest betreffende de betaalde sociale bijdragen, ...);

Overwegende dat, met betrekking tot de storting van 1,500 euro op het voorgelegde bankuittreksel, de oorsprong van deze geldsom niet achterhaald kan worden en deze storting evenmin als bewijs van inkomen kan dienen;

Bijgevolg wordt niet aangetoond dat meneer G. R. (...) over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote te voorzien zonder dat deze laatste ten laste van de openbare overheden valt;

Het visum wordt derhalve geweigerd.

(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011 De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van artikel 17 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van de rechten van verdediging en van de formele motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“(…)

Verzoekster en haar echtgenoot zijn gehuwd. Dit wordt niet betwist door dvz.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in, doch deze werd geweigerd.

Dat de aanvraag van verzoekster onterecht geweigerd werd en bovendien alle beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Verzoekster wenst dit verder te verduidelijken.

Als eerste schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.¹

De bestreden beslissing is niet gehandtekend door de attaché zodat niet kan nagegaan worden of de bestreden beslissing wel degelijk door deze persoon genomen werd en in zijn hoedanigheid.

Verzoekster betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door de attaché.

Dat verzoekster wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden wie de beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing, zonder handtekening, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de ‘naam’ van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd.

Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoekster geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

Dat een arrest van de RVV het volgende stelt: "er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon."

Dit is in casu het geval.

Verzoekster betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché. Verzoekster kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeld staat op de bestreden beslissing.

Verzoekster meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Zij kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoekster.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen genomen worden door de bevoegde personen en dat dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden. Dat volgens verzoekster dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoekster bekijkt.

Omwille van het gebrek aan handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen. Zij en haar partner vormen een duurzame en stabiele relatie en zijn in het bezit van de nodige documenten.

Dat verzoekster niet begrijpt hoe zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl anderen wel een positieve beslissing mochten ontvangen.

Dat verzoekster en haar echtgenoot aan alle voorwaarden voldoen en bijgevolg een positieve beslissing dienden te ontvangen.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel : "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." ²

De bestreden beslissing stelt dat de echtgenoot van verzoekster geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op onvoldoende wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden ten opzichte van DVZ!

Verwerende partij haalt aan dat er verschillende stukken werden neergelegd.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om dit document niet te beschouwen als objectief verifieerbaar bewijs.

Waarom kan dit document' niet getoetst worden op feitelijkheid en waarachtigheid?

De loonfiches die verzoeker voorlegde zijn opgesteld door SD Worx, een sociaal secretariaat dat erkend is door de overheid en door hen gecontroleerd wordt.

De regelgeving m.b.t. sociale secretariaten is vastgelegd bij KB dd. 20.07.1998.

Het mag duidelijk zijn dat SD Worx aan strikte wettelijke voorschriften dient te voldoen en dat de stukken die door hen zijn opgesteld wel degelijk objectief en verifieerbaar zijn.

Het is onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om zonder enig onderzoek kortweg te stellen dat de stukken niet objectief verifieerbaar zijn.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant schendt!

Deze schending blijkt ook uit de bestreden beslissingen, waarin men het volgende stelt: Bovendien werden er geen officiële bewijzen voorgelegd die de inhoud van de loonfiches zouden kunnen bevestigen (aanslagbiljet aangifte 325.20, fiscaal attest betreffende de betaalde sociale bijdragen, ...) "

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en uitgebreid onderzoek uit te voeren?

Indien men nog zoveel twijfels had mbt het inkomen van de echtgenoot van verzoekster, had men hem minstens kunnen contacteren om bijkomende informatie te bekomen.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het inkomen van de echtgenoot van verzoekster echt te onderzoeken.

Verzoekster mag op zijn minst verwachten dat verwerende partij om bijkomende informatie zou vragen, indien dit nodig zou zijn.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3)

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt. In andere dossiers vraagt men immers wel om bijkomende informatie, terwijl men het in dit dossier nalaat.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van het inkomen van de echtgenoot van verzoekster te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om te stellen dat het onmogelijk zou zijn om de huidige financiële situatie na te gaan!

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! De echtgenoot van verzoekster heeft steeds het nodige gedaan om een inkomen te verzekeren.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, hadden zij tot een andere conclusie gekomen in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de Belgische onderdaan. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

** De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.*

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

** houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*

** wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*

** wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

In casu voldoen verzoekster en haar echtgenoot hieraan. Verwerende partij dient dit grondig te onderzoeken.

Het is bijgevolg onaanvaardbaar dat DVZ de aanvraag van verzoekster weigert omwille van foutieve conclusies en een gebrekkig onderzoek!

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun³.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomenvereiste, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

Dat de partner van verzoekster in het verleden steeds gewerkt heeft en ook tot op heden voldoende inkomen heeft om zijn echtgenote te onderhouden.

Dat hij zoveel mogelijk in zijn eigen onderhoud voorziet en niet ten laste van de Staat wenst te vallen en dit tot op heden heeft volbracht.

Dat verwerende partij er echter in gefaald heeft een behoeftenanalyse te maken, waardoor de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden.

Meer nog, ze is het gevolg van een gebrekkig onderzoek en foute conclusies.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden;

Ten slotte is deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

“De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”⁴

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. het familiale leven van verzoekster.

Alhoewel uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot een duurzame relatie hebben, weigert verwerende partij hier afdoende rekening mee te houden.

Vervolgens weigert men een behoeftanalyse te maken. Dat dit flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheidsbeginsel;

Ter ondersteuning heeft verzoekende partij kritiek op het feit dat de bestreden beslissing geen handtekening zou bevatten van de auteur ervan en verzoekende partij bijgevolg niet kan afleiden door wie de beslissing is genomen.

Verweerder laat hierbij ten overvloede gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing. Verweerder wijst hieromtrent op de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (R.v.St. nr. 40466 van 23 september 1992), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.” (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hieromtrent overigens reeds de volgende uitspraak gedaan:

“De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding ‘Getekend voor de Minister’ evenals de naam en de functie van de persoon die de beslissing in naam van de minister heeft genomen. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing genomen werd. De bestreden beslissing werd duidelijk genomen door attaché E.B., als gemachtigde van de minister.” (RvV nr. 25.618 dd. 03.04.2009)

De in casu bestreden beslissing werd genomen door de heer S. B. (...), attaché, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing werd opgenomen.

Verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift zelfs dit deel van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan bijgevolg niet worden gevolgd waar zij voorhoudt niet op de hoogte te zijn wie de in casu bestreden beslissing heeft genomen.

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de heer S. B. (...) zelf niet betwist.

Dienstig kan nog verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 27.248 dd. 12.05.2009:

“Uit het formulier van betekening en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer Y.V., attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt de identiteit van de auteur wel vermeld, evenals zijn functie.

Verzoekster is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y.V. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het “systeem Casablanca” met specifieke elektronische formulieren. Enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren hebben toegang tot dit systeem door middel van een code of paswoord. In casu kan in redelijkheid worden aangenomen dat de heer Y.V., attaché, als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is.

Het eerste middel is ongegrond.” (RvV nr. 27.248 dd. 12.05.2009)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoekende partij vervolgt dat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl anderen wel een positieve beslissing mochten ontvangen.

Verweerder laat evenwel gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat zij zich in een identieke situatie bevindt, als de andere dossiers” waar zij vaag naar verwijst.

Nochtans is het vanzelfsprekend noodzakelijk dat door de verzoekende partij wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk behandeld zouden worden, opdat een schending van het gelijkheidsbeginsel zou kunnen aangenomen worden. De verzoekende partij blijft in dit kader volkomen in gebreke.

Zie ook:

“Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen.” (uit : R.v.V. nr. 18.975 van 21 november 2008)

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij niet aantoont dat zij zich in een volstrekt gelijkaardige situatie bevindt als de vreemdelingen waarnaar zij verwijst. De verzoekende partij toont derhalve niet aan er sprake is van enige willekeur gezien de bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen die eigen zijn aan de specifieke situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont met haar vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij houdt hierbij voor dat er op onvoldoende wijze blijkt dat hoe de afweging van de toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen werd gemaakt.

Het zou daarnaast onredelijk zijn van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te oordelen dat de voorgelegde bewijsstukken niet objectief verifieerbaar zijn.

In antwoord op de beschouwingen van de verzoekende partij, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging besloot tot de weigering van het visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

In casu werd geoordeeld dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven het bewijs te leveren dat er in hoofde van de referentiepersoon stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aanwezig zijn om te vermijden dat de verzoekende partij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, kan wel degelijk worden afgeleid om welke reden de voorgelegde documenten niet volstaan als bewijs, en welke afweging dienaangaande werd gemaakt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Het weze hierbij nog benadrukt dat de verzoekende partij ook in staat is om kritiek te uiten op de afweging die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd gemaakt, zodat zij ieder belang ontbeert.

Meerbepaald meent de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk de feitelijkeheid en waarachtigheid van de loonfiches had kunnen nagaan.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geenszins kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat de loonfiches opgesteld door het sociaal secretariaat, onvoldoende bewijswaarde hebben voor wat betreft de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, gelet op het feit dat de er in vervatte gegevens uitsluitend gesteund zijn op gegevens die door de referentiepersoon verstrekt zijn.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat de bewijswaarde gering is van gegevens die op eenzijdige verklaringen van de referentiepersoon steunen. Verweerder benadrukt in dit kader dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij, waarbij het uiteraard niet kennelijk onredelijk is om geen rekening te houden met bewijs dat door de verzoekende partij of de referentiepersoon zelf is gecreëerd.

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

Zie ook:

“Met haar betoog dat het voorgelegde attest van het boekhoudkantoor door de verwerend partij ten onrechte niet in overweging wordt genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, waarbij zij verwijst naar art. 4 van het Reglement van Plichtenleer van het Beroepsinstituut van erkende boekhouders en Fiscalisten, dat stipuleert dat een boekhouder zij beroep moet uitoefenen met de vereiste waardigheid, bekwaamheid en eerlijkheid, en aanvoert dat in tal van rechtsdomeinen de verklaringen van een boekhouder als betrouwbaar worden aanzien, zodat het als een officieel document beschouwd kan worden, geeft verzoekster wel aan het niet eens te zijn met de verwerende partij voor wat betreft de beoordeling van de bewijswaarde van de verklaring van de boekhouder, doch zij toont niet aan dat de gemachtigde omtrent het kwestieuze attest onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft te kennen gegeven dat zij de voorkeur geeft aan een officieel document van de belastingen, zoals bvb een aanslagbiljet. Verzoekster beweert dan wel dat de verklaring van de boekhouder als een officieel document kan worden beschouwd maar gaat daarmee voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij in casu, zoals reeds gesteld, de voorkeur geeft aan een officieel stuk van de belastingen.” (R.v.V. nr. 129 034 van 10 september 2014)

Terwijl de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in de onmogelijkheid bevond haar loonfiches verder te staven met officiële documenten van de belastingen (bv. een aanslagbiljet). Integendeel verwijst zij naar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging die de noodzakelijke documenten had moeten opvragen.

Verweerder laat andermaal gelden dat de bewijslast voor wat betreft het aantonen van het voldaan zijn aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op de verzoekende partij rust. Terwijl in casu geen discussie kan bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante gegevens op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ter kennis te brengen.

Zie ook:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

En ook:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Om deze reden kan de kritiek van de verzoekende partij niet aangenomen worden, waar zij aanvoert dat zij nooit de kans zou gekregen hebben om haar aanvraag te actualiseren.

Het stond de verzoekende partij wel degelijk vrij om gedurende het onderzoek van haar visumaanvraag bijkomende stukken voor te leggen, ten einde de aanvraag te actualiseren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij slechts documenten werden voorgelegd betreffende loonfiches uitgaande van het sociaal secretariaat in hoofde van de referentiepersoon, waarbij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging moest vastgesteld worden dat er niet is gebleken dat er geen bewijs voorligt van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Terwijl door de verzoekende partij werd nagelaten om stukken voor te leggen, waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Verzoekende partij kan de op haar rustende bewijslast niet verleggen naar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar eerste middel nog verwijst naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010.

In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht besliste dat de verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van voldoende stabiele en regelmatige inkomsten van haar echtgenoot, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van de 'stabiele' bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast op verzoekende partij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Ter zake kan ook verwezen worden naar volgende rechtspraak:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan." (RvV nr. 78.968 van 11 april 2012)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partij diende geweigerd te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wordt erop gewezen dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig worden opgeworpen (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

3.1.3.2. In het kader van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, betoogt de verzoekster dat de bestreden beslissing niet is ondertekend door een attaché, zodat niet kan worden nagegaan of ze wel degelijk door de erop vermelde persoon en in zijn hoedanigheid van attaché genomen werd. Zij benadrukt dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché vermeld staat, niet afdoende is om dit te kunnen nagaan en dat eveneens een derde de beslissing kan genomen hebben. De beslissing, zonder handtekening, garandeert immers op geen enkele wijze de authenticiteit van de beslissing of de identiteit van de auteur ervan.

De bestreden beslissing die de verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, bevat inderdaad geen handtekening. Zij bevat onderaan de vermeldingen "*Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, B. S. (...) Attaché*" en "*Voor de Minister: B. S. (...) Attaché*".

Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt echter dat de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister, c.q. staatssecretaris, minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van de naam en de graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

Aan de hand van de duidelijk leesbare vermeldingen die op de betekende beslissing onderaan figureren, namelijk "*Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, B. S. (...) Attaché*" en "*Voor de Minister: B. S. (...) Attaché*", kan de verzoekster vaststellen wie de bestreden beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid deze persoon de beslissing genomen heeft. De verzoekster wordt aan de hand van deze vermeldingen in staat gesteld om na te gaan of de auteur van de beslissing in de vermelde hoedanigheid wel bevoegd was om de bestreden beslissing te treffen.

Mocht de verzoekster daaromtrent enige twijfels hebben, stond het haar vrij het administratief dossier te raadplegen. Hierin bevindt zich een "*Beslissingsformulier Gezinshereniging*" waarop de vermelding "*Weigering*" figureert, met onderaan de met een naamstempel aangebrachte naam "*B. S. (...)*", vergezeld van zijn met de hand aangebrachte handtekening en de datum "*21 oktober 2015*", wat de datum is dat de bestreden beslissing werd genomen. Tevens bevindt zich in het administratief dossier een "*Beslissingsformulier familiale hergroepering*" met de vermeldingen "*Aangemaakt door: B. S. (...)*", "*Cel: RGF-GH: Visa Regr. Familial - Visa Gezinshereniging, Bureau: RGF-GH: Regr. Familial - Gezinshereniging (B), Ontvangstdatum documenten diplomatieke koffer: 26/05/2015, Gevalideerd door: B. S. (...), Attaché, Datum van voorlegging: 18/06/2015, Eindbekracting: 21/10/2015, Beslissing Resultaat: Casa: Weigering*", gevolgd door de motivering die ook figureert op de aan de verzoekster betekende beslissing.

Gelet op het voorgaande dient op grond van de hierboven uiteengezette vermeldingen die figureren op het "*Beslissingsformulier Gezinshereniging*" en op het "*Beslissingsformulier familiale hergroepering*" te worden geconcludeerd dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de genaamde B. S., die de hoedanigheid van attaché heeft, de bestreden beslissing heeft genomen. De handtekening van de voormelde ambtenaar die figureert op het "*Beslissingsformulier Gezinshereniging*" volstaat te dezen.

De verzoekster betwist nergens dat een attaché niet de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. Integendeel, de verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat "*(d)e wetgever (...) uitdrukkelijk*

bepaald (heeft) dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen". Indien de verzoekster twijfelt aan de authenticiteit van de hierboven vermelde beslissing en er van uitgaat dat de naamstempel en de handtekening van B. S. door derde onbevoegde personen gebruikt werden, dient zij een procedure houdende valsheid in geschrifte in te stellen. Tot bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat de betrokken beslissing authentiek is (cf. RvS 28 november 2005, nr. 151.771).

Ten overvloede kan met de verwerende partij worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het "systeem Casablanca" met specifieke elektronische formulieren, waartoe enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren toegang hebben door middel van een code of paswoord. *In casu* kan in redelijkheid worden aangenomen dat de heer B. S., attaché, als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is.

In zoverre de verzoekster nog verwijst naar "een arrest van de RVV", dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien laat de verzoekster na te specificeren naar welk concreet arrest van de Raad zij verwijst, zodat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waaruit de verzoekster citeert niet kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen

Een schending van de door de verzoekster opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing niet werd "gehandtekend", wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Naar eigen zeggen voldoet de verzoekster aan de wettelijke voorwaarden nu zij en haar partner een duurzame en stabiele relatie vormen en zij in het bezit is van de nodige documenten. Zij meent dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt omdat "zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl andere vreemdelingen wel een positieve beslissing mochten ontvangen". Tevens meent de verzoekster, met verwijzing naar een schrijven in het kader van een regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin de mogelijkheid wordt gegeven om het dossier verder aan te vullen (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3), dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door in onderhavige zaak niet in een dergelijke mogelijkheid te voorzien, "het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt". Het gelijkheidsbeginsel is echter maar geschonden indien in rechte en in feite gelijke situaties zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen (cf. RvS 14 juni 2013, nr. 223.914, Casteels, e.a.). Te dezen toont de verzoekster evenwel niet aan dat de situaties waarnaar zij refereert in rechte en in feite gelijk zijn aan de situatie waarin zijzelf verkeert.

3.1.3.4. De verzoekster werpt voorts op dat het onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de voorgelegde loonfiches voor zelfstandigen niet in aanmerking te nemen als objectief verifieerbaar bewijs van bestaansmiddelen. Zij benadrukt dat de loonfiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat dat door de overheid wordt erkend en gecontroleerd en dat aan strikte wettelijke voorschriften dient te voldoen, zodat deze loonfiches wel degelijk objectief verifieerbaar zijn. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat "loonfiches voor zelfstandigen, uitgaande van een sociaal secretariaat, niet in aanmerking kunnen genomen worden als objectief verifieerbaar bewijs van bestaansmiddelen, aangezien zij worden opgemaakt op basis van gegevens die door de zelfstandige zélf worden verstrekt" en dat er "(b)ovendien (...) geen officiële bewijzen (worden) voorgelegd die de inhoud van de loonfiches zouden kunnen bevestigen (aanslagbiljet, aangifte 325.20, fiscaal attest betreffende de betaalde sociale bijdragen, ...)". De verzoekster betwist niet dat de door haar voorgelegde loonfiches door het sociaal secretariaat worden opgemaakt op basis van gegevens die zij zelf aan dat secretariaat verstrekt, noch dat zij aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen officiële bewijzen heeft voorgelegd die de inhoud van de loonfiches zouden kunnen bevestigen. Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de voornoemde overwegingen feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zijn. De omstandigheid dat deze loonfiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat dat wettelijk wordt erkend en onderhevig is aan controle en strikte naleving van de sociale wetgeving verandert hier niets aan. Met betrekking tot het aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inzake het aanslagjaar 2015 dat de

verzoekster bij een schrijven van 4 januari 2016 aan de Raad heeft overgemaakt, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inzake het aanslagjaar 2015 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst aan de Raad overgemaakt bij een schrijven van 4 januari 2016. In zoverre de verzoekster zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inzake het aanslagjaar 2015 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar echtgenoot had moeten contacteren om bijkomende informatie te bekomen indien hij nog zoveel twijfels had met betrekking tot zijn inkomen en hem verwijt dat hij dit heeft nagelaten, wat *“getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van het inkomen van de echtgenoot van verzoekster te bekomen”*. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een visum, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Te dezen toont zij niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om haar dossier aan te vullen met de stukken die zij dienstig acht.

Waar de verzoekster nog opmerkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen en er op wijst dat haar echtgenoot steeds het nodige heeft gedaan om een inkomen te verzekeren, weerlegt zij geenszins het concrete motief van de bestreden beslissing met name dat *“niet (wordt) aangetoond dat meneer G. R. (...) over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote te voorzien zonder dat deze laatste ten laste van de openbare overheden valt”*.

3.1.3.5. De verzoekster laat nog gelden dat de Raad van State *“(i)n zijn arrest”* erop wees *“dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun”*, doch zij laat na aan te duiden in welk concreet arrest de Raad van State zich in die zin zou hebben uitgesproken. Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen objectief verifieerbaar bewijs van bestaansmiddelen wordt voorgelegd en blijkt eruit niet dat een *“kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen”* wordt gehanteerd.

3.1.3.6. Voor zover de verzoekster nog aanvoert dat artikel 17 van de Burgerschapsrichtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel behandeld moeten worden, geschonden is doordat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, wordt er op gewezen dat deze bepaling geenszins de individuele behandeling van verzoeken om gezinshereniging voorschrijft, doch wel de uitzonderingen op de algemene regel inzake het verwerven van een duurzaam verblijfsrecht voor Unieburgers en hun familieleden bepaalt voor personen die hun werkzaamheid in het gastland hebben gestaakt en hun familieleden. De verzoekster toont een schending van deze bepaling niet aan. Ten overvloede wordt er op gewezen dat de verzoekster niet aantoonde dat er geen individueel onderzoek naar haar situatie zou zijn gebeurd.

3.1.3.7. De verzoekster voert nog aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft een behoefteanalyse te maken, doch zij laat na de rechtsgrond aan te geven op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden was een behoefteanalyse te maken. Ten overvloede wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de

voorgelegde documenten ter staving van de inkomsten van de echtgenoot van de verzoekster niet in aanmerking kunnen worden genomen en dat de verzoekster er niet in geslaagd is deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, zodat niet wordt ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* een behoefteanalyse zou moeten maken. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoekster, als echtgenote van de Belgische onderdaan, op haar beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

3.1.3.8. Voorts werpt de verzoekster nog op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een afweging heeft gemaakt met betrekking tot haar familieleven. Zij laat evenwel na te duiden op basis van welke concrete rechtsgrond de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is dergelijke afweging uitdrukkelijk in de motivering op te nemen. De verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat een schending van de verschillende door de verzoekster kriskras doorheen het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur niet kan worden aangenomen.

3.1.3.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner die over verblijfsrecht in België beschikt.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat weigering van de visumaanvraag wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

(...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat DVZ stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd en dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster gerespecteerd te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze weigering zou hebben voor verzoekster.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Een visumweigering maakt dan ook een flagrante schending uit van art 8 van het EVRM.

Aangezien de partner van verzoekster over verblijfsrecht in België beschikt, hier vaste tewerkstelling heeft, al jaren zijn verblijfsrecht heeft, volledig ingeburgerd is en dus onmogelijk naar Népal kan verhuizen.

Hij kan het leven dat hi j hier heeft opgebouwd toch niet opgeven?! Hij is destijds zijn land van herkomst moeten ontvluchten en heeft hier in alle veiligheid zijn leven opgebouwd. Hij leeft hier, woont hier, werkt hier en is hier veilig.

DVZ faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).⁵

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de motivering van de beslissing ontoereikend en onaanvaardbaar is.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoekster dan ook onbegrijpelijk is waarom de aanvraag werd geweigerd.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien DVZ op grond van de feitelijke gegevens de

aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en art 8 van het EVRM."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- Artikel 8 EVRM;*

Vooreerst wijst verweerder er op dat artikel 8 EVRM geen motiveringsplicht inhoudt; de gemachtigde van de staatssecretaris diende in de bestreden beslissing niet te motiveren inzake het gezinsleven.

Zie ook:

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Terwijl de in casu bestreden beslissing evenmin een verwijderingsmaatregel bevat, zodat de voorgehouden schending niet dienstig in verband kan worden gebracht met het aanvechten van een beslissing tot weigering van toekenning van een visum type D.

Verweerder laat verder gelden dat de verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast. De verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie en maakt geenszins dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Te dezen weze het opgemerkt dat de verzoekende partij heeft verzocht het buitenlands huwelijk met dhr. G. (...) te willen erkennen, waarna vervolgens een onderzoek werd gestart door de Cel Schijnrelaties. Uit dit onderzoek is alvast gebleken dat verzoekende partij dhr. G. (...) niet meer heeft gezien sedert het huwelijk, en dat er slechts twee ontmoetingen plaatsvonden voorafgaand aan het sluiten van het buitenlands huwelijk.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij laat dit geheel onbesproken.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn dochter en het voorgehouden gezinsleven met hem verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt slechts in dat verzoekende partij tijdelijk het Rijk dient te verlaten, doch heeft niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar zoon wordt gescheiden. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt op geen enkele manier aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. Geenszins kan een schending van artikel 8 EVRM, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen laat de verzoekster gelden dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het feit dat zij “een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner die over verblijfsrecht in België beschikt”, dat er “geen sprake is van een pressing social need”, dat er “geenszins sprake (is) van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn”, noch “van wanordelijkheden en strafbare feiten” of dat zij “een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen (vormt)”, zodat haar “recht op een gezinsleven (...) gerespecteerd (dient) te worden”. Voorts stelt de verzoekster dat haar echtgenoot “over verblijfsrecht in België beschikt, hier vaste tewerkstelling heeft, al jaren zijn verblijfsrecht heeft, volledig ingeburgerd is en dus onmogelijk naar Népal kan verhuizen” en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris faalt hiermee rekening te houden.

Daargelaten de vraag of het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, wordt *in casu* niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging, zodat er in deze stand van het geding, in tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, geen inmenging is in het gezinsleven dat zij zou hebben met haar echtgenoot en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c)). Evenmin maakt de verzoekster aannemelijk dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan het bestuur een verplichting opleggen om naast de motivering waarom aan een bepaalde voorwaarde voor het bekomen van een visum niet is voldaan, bijkomend te motiveren over bepaalde aspecten van haar gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN